

Aura(festés) a' la Laura...

Méltatásszöveg Sagmeister Peity Laura akadémiai festőművésznak 2015. október 20-án, a magyarkanizsai Dobó Tihámér Képtárban megtartott egyéni kiállításához

Mottó:

„Mit rombolj le, amikor végre leromboltad, amit akartál? Saját tudatgátad.”

„Mindig védj magadban a hasonlíthatatlant”

(Henry Michaux)

Sagmeister Peity Laura festőművész festészetében a pikturális gesztust fejleszti, és ehhez ügyesen használja a pacafestészet folyékony/illékony szimbólum-indukátor jellegű absztrakcióit. Mivel mondandójában póre, mondhatni kíméletlen őszinteségre törekszik, hagyja, hogy a létrejövő kép önmagától mondja el, mi is akar lenni. Az automatikus festő-íráshoz hasonlatosan ő csak kellő időben improvizatíván interveniál. Ehhez hallatlan gyorsaságra és kifejtett egyensúly-arányérzékre van szüksége. Egyesek az ilyesmit egyszerűen merész kísérletnek nevezik, számomra viszont többek annál, hiszen Laura lényegébe véve témájától függetlenül a jelenségek aura-felhőcskéit próbálja meg újból és újból kitapintható alakká sűríteni, az auraterjeszkedések által saját érzéki lényének tágulását próbálja meg vizualizálni...

A kibillent és különös egyensúlyok alkotói keresése Sagmeister Peity Lauránál az átgondolt és a zsigeri festés kibalanszírozását jelenti. A festészetében megjelenő férfi és női princípiumoknak, mint a szabályosnak és szabálytalannak, mint a merevnek és lágynak, mint a kikristályosodott-tudatos és az amorf-tudatalatti/vagy tudatfeletti határvonalaknak kiengesztelő mezsgyéit feszegeti. A dualitások és az ellentétek találkozásának meglelt enyészpontját jelenti ez, ahol a spontaneitás és a szándékosság egybeforr. Elég csak azokra a Laura által gyakran festett lényekre gondolnunk, melyek e kettőség különösen érzékeny határvonalán élnek, s melyek e kettőséget összetett misztikus lényük által össze is kötik: a baglyokra, a macskákra, s talán némiképp a sárba ragadt halakra is...

Laura mintegy mérlegelve adagolja festészeti témáival e kettőség egyensúly-arányát. Oszcillál a puszta és a folyóvíz közé feszített sártenger-lét eksztatikus tragikumának végletei között. Ilyesmit érzékelek például egyrészt a tejfehér fénybe révedő/hunyorgó, agyagba süllyedt lábú, hús-vér, másrészt a zöldes-szürkeségbe öltöző lábatlanul lebegő sár-fürdőzőinél vagy a visszhangtalan bácskai messzeség szélén a metsző szélben kavargó/kergetőző varjak fekete táncánál...

Festőnőnk csaknem komor, ciklámenes, indigós, agyagos árnyalatú képei számomra ugyanakkor állapotokról; az állapotok szellem-diagramjairól szólnak... Nem mások: útjukra engedett – talán kissé feszélyező – terebélyesedésre ítélt gondolat-magvacskák... aura- és érzés-sűrítmények... Melyek képgomolyagjai időnként erőteljes formát nyerve határozottan totemisztikus tamgákká sűrűsödnek: bölényei, a bö-lénynek, mint lénynek megistenült földi megtestesülései.

Vagy más gomolyagokból a paradicsomi lustaságra élénken emlékező macskák lesznek vagy még másokból az egyik létsíkról a másik létsíkra hangtalanul suhanó lélekvivő baglyok, melyek, mint végső átlényegülések szakadnak le a korábbi tárlatain felmutatott világfáinak hetedik ágáról – s immár szabadon úsznak a sötétség végtelen tengerében, talán megállapodásukat és felszabadulásukat jelentő Reménység csillagszigetét keresvén...